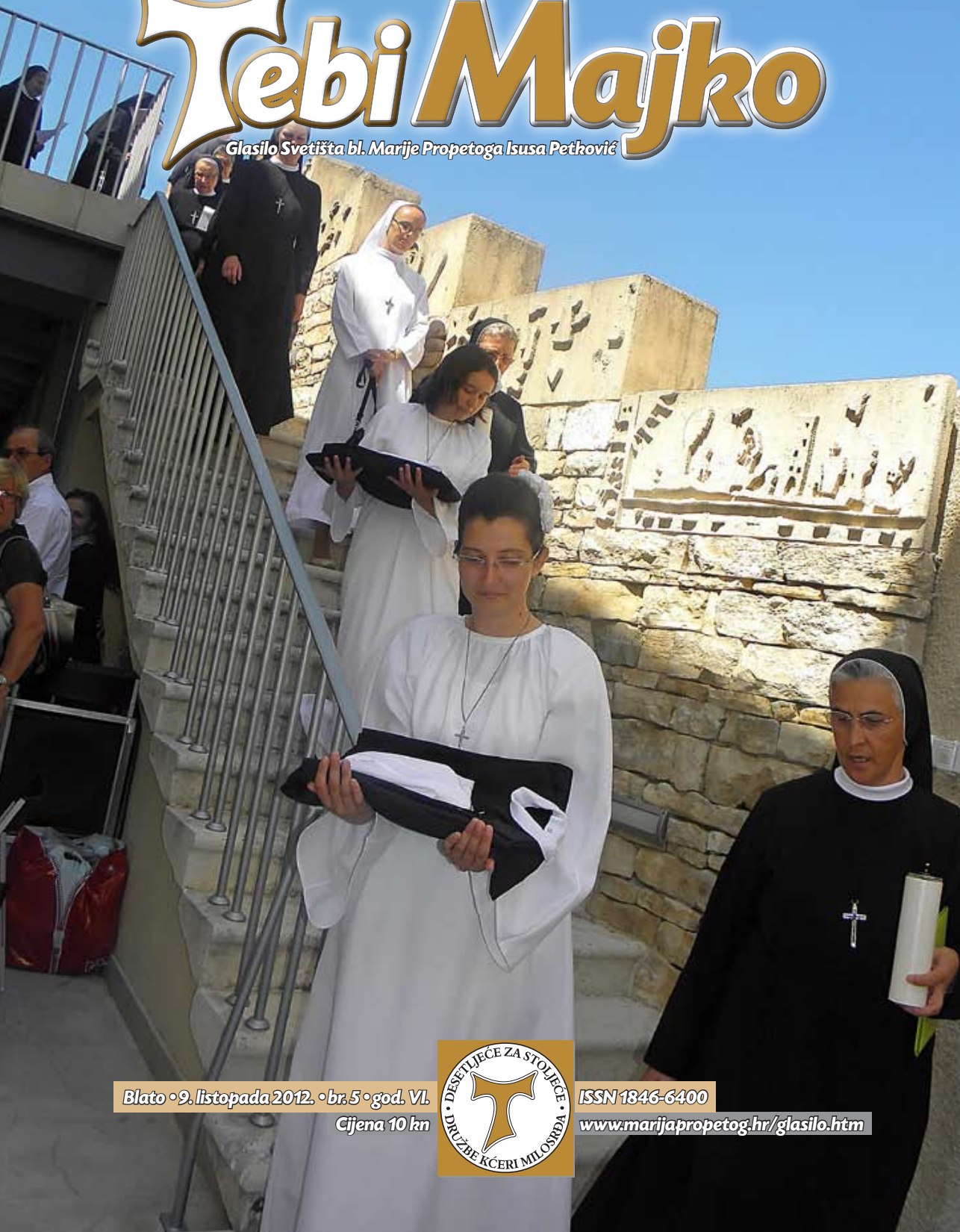

Tebi Majko

Glasilo Svetišta bl. Marije Propetoga Isusa Pethović

Blato • 9. listopada 2012. • br. 5 • god. VI.

Cijena 10 kn

ISSN 1846-6400

www.marijapropetog.hr/glasilo.htm

Sadržaj

s. M. Jasminka Gašparović

3 Riječ urednice

O bl. Mariji Propetoga...

† *s. M. Slavica Vicić*

4 Majka Marija Propetoga –
ostvarena kao žena i redovnica (1. dio)

Blaženičina promišljanja...

Majka Marija Propetoga

15 Život Blažene Djevice Marije, Majke Božje
18 Blagdan sv. Franje

Nina Vodopić

19 La Verna

Blaženičina promišljanja...

Majka Marija Propetoga

20 Pouka o duhu vjere

Djelovanje Družbe Kćeri Milosrđa...

s. Marija Oreb

24 Ovo je dan što ga stvori Bog,
radujmo se, Bogu kličimo!

26 Kamo krenuti – biti majka ili časna sestra?
Duhovne vježbe u apostolatu zvanja
u Družbi Kćeri Milosrđa

Naši pokojnici...

Majka Emila Barbarić

28 In memoriam – s. M. Slavica Vicić, Isusova

s. Marija Oreb

34 Zahvala postulantica Marije Oreb i
Danijeke Bago svojoj učiteljici s. Slavici

35 Štovanje bl. Marije Propetoga

s. M. Jasminka Gašparović,
glavna i odgovorna urednica

Poštovani čitatelji glasila i štovatelji blažene Marije Propetoga!

Svojim apostolskim pismom *Porta fidei – Vrata vjere* papa Benedikt XVI. je prošle godine najavio *Godinu vjere* koja započinje 11. listopada 2012. prigodom 50. obljetnice saziva Drugoga vatikanskog koncila (1962.-1965.). Ova godina nam je darovana da obnovimo svoju vjeru i ojačamo je u susretu s Gospodinom kroz molitvu, čitanje Božje riječi te slavljenjem i primanjem sakramenata. Svaki vjernik zna koliko je vjera važna za njegov život, koliko ga ona hrabri i vodi na putovima života. Vjera je Božji dar, ali ne samo onom tko vjeruje, nego je ona dar i onima kojima bi je svaki vjernik u svome misijskome poslanju trebao prenijeti. Stoga papa Benedikt XVI. o vjeri poručuje:

»Ona nam je vjerna suputnica na životnom putu koja omogućuje, uvijek iznova, zamjećivati čudesa koja Bog čini za nas. Kao ona koja ima za cilj pomoći nam uočavati znakove vremena u današnjoj povijesti, vjera obvezuje svakog od nas da postane živi znak prisutnosti Uskrsloga u svijetu. Ono što svijet danas osobito treba jest uvjerljivo svjedočenje onih koji su, prosvijetljeni u umu i srcu Gospodinovom Riječju, kadri otvoriti srce i um mnogih ljudi želji za Bogom i pravim životom, životom koji nema kraja« (*Porta fidei*, 15).

Takav dar vjere na osobit je način živio sv. Franjo Asiški, čiji smo blagdan proslavili 4. listopada. Jednako tako i naša bl. Marija Propetoga, čiji spomen njezina družba slavi svakog devetog u mjesecu. Tih dvoje Božjih ugodnika i nama bliskih svjedoka vjere u svojoj su je karizmi zorno darivali drugima i mnoge oduševljavali za isto takvo darivanje. Oni su živjeli iz vjere u Božju providnost i tako ostvarili velika djela koja im je Bog povjerio. Stoga bl. Marija Propetoga često nastoji izreći svoje iskustvo vjere i tako poticati svoje sestre na povjerenje u nebeskog Oca, u čemu je ona doista nenadmašna:

»Po utjelovljenoj Riječi Otac sve djeluje i daje sve; zato u ovoj vječnoj Riječi moramo imati neograničeno pouzdanje. Isus živi u Ocu i tko prima Isusa, prima i Oca s Duhom Svetim, kako reče Isus: 'Tko me ljubi držat će moju riječ i moj Otac će ga ljubiti i mi ćemo doći k njemu i nastaniti ćemo se kod njega' (Iv 14, 23). Ali da budemo dionici Kruha, koji je on, treba živa vjera u njega, neograničena vjera. Moramo vjerovati da je Isus Istina i nju primiti; vjerovati da je on uzor i slijediti ga; vjerovati da je on život i prositi taj život« (*Kapitul*, 20. siječnja 1957.).

Molimo Gospodina kroz ovu godinu da nam umnoži vjeru, koja nam je neophodna za promjenu života. U tome nam mogu pomoći brojni svetopisamski primjeri žive vjere:

»Bog od nas traži živu vjeru, a jer ove nemamo, zato se ne obraćamo. Da vjera može sve, pa i brda prenašati, to nam svjedoči sam Isus riječima koje je upravio stotniku: 'Neka ti bude kako si vjerovao' (Mt 8, 13). U svim svojim poučavanjima Isus preporučuje živu vjeru po kojoj će svaki od nas biti nagrađen. To dokazuju mnoga čudesa kojima je Isus nagradio mnoštvo videći njihovu vjeru, samo prolazeći među njima, jer je on poznavao i poznaje vjeru svakog srca« (*Kapitul*, 20. siječnja 1957.).

Neka nam u ovom razmišljanju kao poticaj budu riječi naše blaženice kao vjerne nasljedovateljice Krista, utjelovljene Riječi Očeve:

»Zato, ljubljena djeco moja, vjera nek' vas vodi, vjera nek' vas jača, vjera nek' vam oživljuje nadu, raspljuje ljubav k Bogu, Ocu našem. Živimo i radimo u vjeri, pravednim i kreposnim životom, za njegovu slavu i ljubav, što je naša jedina svrha« (*Pouka*, 18. kolovoza 1956.).

† s. M. Slavica Vicić
(1971.-2012.)

Majka Marija Propetoga – ostvarena kao žena i redovnica¹

Marija Propetoga Isusa svojim se predanjem Bogu i milosrdnim djelima u spašavanju ljudi u njihovim egzistencijalnim potrebama posve ostvarila kao žena i redovnica. Njezin su život i djelovanje postali sjeme iz kojega je niknula milosrdna ljubav institucionalizirana u redovničkoj zajednici sestara Kćeri Milosrđa. Njezin je lik poput dragocjena bisera i vrijedan je da ga se čuva, promatra i nasljeđuje u redovničkom i vjerničkome hodu.

1. Prava žena i prava redovnica

Crkveno učiteljstvo danas snažno afirmira ulogu žene u društvu i u Crkvi. U prošlosti, pa i u vremenu u kojem je živjela i djelovala Marija Petković (1892.-1966.), to je uvelike nedostajalo. Žena je danas pozvana,

»a na poseban način posvećena žena, bogatstvom svojega ženskoga bića kojim ju je Bog obdario, u svim antropološkim dimenzijama žene, ispuniti svoje posebno poslanje i zadaću u crkvenoj i društvenoj zajednici.«²

Pozvana je ostvariti svoju prepoznatljivost žene u iskrenom darivanju i

»kao ljudsko biće ostvariti svoj ontološki, iskonski identitet djeteta Božjega u zajedništvu ljubavi koja je odslik zajedništva Presvetoga Trojstva.«³

To kršćansko iskustvo poticaj je da osoba u sebi ostvari duhovne, psihološke i moralne dinamizme, što joj ujedno omogućuje da se iskaže na svim poljima svoga postojanja.⁴

Majka Marija Propetoga Isusa svoj je život ostvarila upravo u zajedništvu ljubavi s Bogom

¹ Prvi dio ponešto prilagođena izvatka iz diplomskoga rada s. M. Slavice Vicić koji je pod naslovom »Posvećena žena u poukama Marije Propetoga Isusa Petković« izradila pod vodstvom prof. dr. sc. Stjepana Balobana na Katoličkom bogoslovnom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, 1999.

² K. REŽIĆ, Ostvarena žena i redovnica, *Zajedništvo. Glasilo sestara Kćeri Milosrđa* (izdano

prigodom stote obljetnice rođenja službenice Božje Marije Propetog Isusa Petković, 10. prosinca 1992.), 1 (1993) 65.

³ Isto.

⁴ Usp. A. AMATO, *Prisutnost Isusa Krista u životu i duhovnosti Majke Marije Petković*, u: Sestre Kćeri Milosrđa, Radovi simpozija o Mariji Propetoga Isusa Petković, službenici Božjoj, Rim, 1991., 71.

i bližnjim i u služenju onima egzistencijalno najugroženijima, ponajprije sirotnoj djeci i siromašnima. Ostvarila je svetost živeći duhovnu plodnost i ljudsku puninu. Najuvjerljiviji primjer te plodnosti jest utemeljenje Družbe Kćeri Milosrđa. Time je pribrojena u

»žene koje su usprkos velikim poteškoćama uspjele u Crkvi i društvu osvojiti širok prostor slobode djelovanja: u radu, u dvorbi, u upravljanju, u gospodarstvu – često veći od svojih suputnica u svijetu! (...) Njihova svetost i njihova društvena poduzetnost temeljem su dvostrukoga učinka: 1. njihove djelotvorne društvene djelatnosti i 2. njihova osobnog ostvarenja kao ženâ koje su se u potpunosti ostvarile u svom ljudskom i kršćanskom pozivu.«⁵

Majka Marija Propetoga redovnica je koja potpuno ostvaruje svoje redovništvo, a to ostvarenje proizlazi iz njezina ljudskoga i vjerničkoga lika u djelovanju koje svatko može nasljedovati kao općeljudsku baštinu i provjereni put kršćanske ljubavi i žrtve u hodu ususret Bogu i čovjeku. Do spoznaje o uzvišenosti poziva žene, Majka Marija Propetoga došla je nekoliko desetljeća prije Drugoga vatikanskog koncila (1962.-1965.) i njegovih dokumenata koji to razrađuju.

»Shvatila je da je žena Božji dar svijetu, promicatelj života i njegovih vrednota; da je njezin naravni poziv da dariva život po tjelesnom materinstvu ili materinstvu po milosti Duha Svetoga, kao odraz vječnoga rađanja u Bogu. Majčinstvo i djevičanstvo tako su dvije dimenzije ostvarenja žene u svjetlu Božje objave po uzoru Djevice i Bogorodice.«⁶

Osoba, zaljubljena u Boga, postaje majka drugima. Daruje ljubav, tako da druge »čini sretnima«.⁷ Toj potpunoj uronjenosti u Krista prethodi događaj koji je u njezinu životu značio odlučujući zaokret, njezine zaruke s Kristom.⁸ U jednoj bilježnici ona svoj život urođen u Krista sažima:

»Marija sva i zauvijek pripada Bogu i propetom Kristu. Jest, Gospodine moj, ja sam sva tvoja uvijek!«⁹

U *Duhovnoj oporuci* potpisanoj 1960. godine u Rimu ukratko opisuje:

»U 14-toj godini na poseban način me pozvao i zanio i ja mu se zauvijek posvetim učinivši vječni zavjet ljubavi i djevičanstva. Od tada jedina mi je bila želja da radim za njega, da ga ljudi upoznaju i uzljube.«¹⁰

Zavjetovanje doživotnoga djevičanstva shvaća kao doživotnu ljubav s Isusom. Ta rana zaručnička veza jača je u životnim iskušenjima i u njoj rađa milosrdnim djelima dobrote i ljubavi. Ona time mogućnost svoga tjelesnoga materinstva preoblikuje u duhovno. Želi postati duhovna majka trpećem čovječanstvu. U svom odgojiteljskom nauku i praksi u prvi plan stavlja ljudsku formaciju žene, prvenstveno kao majke. Sve ono što je živjela, naučavala i svjedočila do svoje svete smrti imalo je duboke korijene u obiteljskom

⁷ Kapituli i pouke 1928.-1940., Pouka O ljubavi, travanj 1931., 29.

⁸ Usp. A. AMATO, *nav. dj.*, 74.

⁹ Isto, 73-74. Rođena je 10. prosinca 1892., a krštena odmah potom 22. prosinca 1892. Krizmana je 8. rujna 1899., a prvu je pričest primila 21. listopada 1906. Svoj zavjet za žrtvu ljubavi zauvijek daje 21. studenog 1906.

¹⁰ Isto, 187-188. Svoj zavjet za žrtvu ljubavi zauvijek daje 21. studenog 1906.

⁵ Isto, 71-72.

⁶ K. REŽIĆ, *Ostvarena...*, 66.

ozračju, te ozračju župne zajednice njezine mjesne Crkve.

Marija Petković Kovač rođena je i odgajana u obitelji »praktične vjere, pobožnosti i čestitosti života«.¹¹ Njezino djetinjstvo ispunjeno je nadnaravnim ozračjem, tako da ono svakidašnje, posebice iz obiteljskog života, postaje naravni put na kojem se susreće Bog.

»Iako su bili najbogatija obitelj na otoku Korčuli ipak je njezin otac bio vrlo jednostavan (...) u vjerskom pogledu bio je praktičan katolik. Pravednost, milosrđe i ljubav resile su njegovu pobožnu dušu. Bio je čovjek žive vjere i ozbiljan vršioc svetih zapovijedi Božjih i Crkvenih. Očinski se zauzimao za bijedne i siromašne. (...) Nikada nije propustio dnevne molitve, a svaku bi večer skupio članove svoje obitelji i svoje radnike (koji su bili blizu kuće) na zajedničko moljenje svete krunice poslije koje bi obično prisutnima dao dobre savjete i pouke.«¹²

Svoga oca opisuje kao živog sveca i onoga koga je najviše voljela nakon Boga, a majka joj je

»bila također vrlo dobra i pobožna žena, koja je odgajala svoju djecu u strahu Božjemu, u strogosti, u krepostima, u radu, u jednostavnosti, poniznosti, pokori i molitvi«.¹³

U kući se svake nedjelje i blagdana za vrijeme objeda čitalo Evanđelje toga dana, a potom bi otac i majka pred djecom razgovarali o zna-

čenju toga odlomka.¹⁴ Marija bilježi da je kao dijete dolazila u kuću svoje tetke. Za nju i njezinu rođakinju bio bi napravljen mali dnevni red u kojem je molitva zauzimala važno mjesto.¹⁵ Njezin prastric Mirko bio je ugledan svećenik, a djed na glasu živoga sveca. Polusestra Jela (s. Gertruda) bila je redovnica talijanske Družbe Srca Isusova iz Pule. Djed je uveo pravilo da se prihvate i ugoste oci franjevci i dominikanci koji su dolazili u Blato za prigodne propovijedi i pomoć župniku. Marija se rado zadržavala u njihovu društvu i

»već je kao dijete slušala pripovijedanje o Bogu, svecima i krepostima, a poslije bi pažljivo slušala što pričaju i gledala je njihov krepostan i pokornički život, čitajući uz to i životopise svetaca koje su oni donosili.«¹⁶

U svojoj je obitelji dobila prve i jake poticaje ljubavi prema Bogu i bližnjemu, a osobito prema siromasima.

»U njezinu susjedstvu bile su nastanjene neke vrlo siromašne obitelji. Ona, premda iz bogate kuće, vrlo je rano zalazila k tim siromašnim susjedima i s njima se zadržavala. U njihovu društvu osjećala je neku posebnu milinu i blaženstvo.«¹⁷

Proniknula je u čovjekovu iskonsku potrebu da bude ljubljen, da bi tu ljubav mogao prenositi drugima. Posebno je ljubila siromašnu djecu. Već kao djevojčica odlazila je na imanje svoga

¹¹ K. REŽIĆ, *Ostvarena...*, 66.

¹² Povijest Družbe Kćeri Milosrđa 1919.-1932. (strojopis prema Dnevniku Kuće matice u Blatu te izjavama Majke utemeljiteljice, prve generalne glavarice, pisala s. M. Emila Špoljarić), II.

¹³ *Isto*, I.

¹⁴ *Usp. isto*, II.

¹⁵ *Usp. J. MUŽIĆ, Duhovni život Majke Marije Propetog Isusa Petković u: Sestre Kćeri Milosrđa, Radovi simpozija Marija Propetog Isusa Petković Službenica Božja, Rim, 1991., 42-43.*

¹⁶ *Isto*, 43.

¹⁷ Povijest Družbe Kćeri Milosrđa 1919.-1932., II.

oca u zaseok Babinu i poučavala djecu školskim predmetima, a zatim ih je učila ljubiti Boga i pripremala ih je za svete sakramente.¹⁸ U četrnaestoj godini aktivno se uključila u rad svoje župne zajednice:

»radeći u Društvu kćeri Marijinih. Zatim je osnovala Udrugu Dobroga Pastira sa svrhom da potakne Kćeri Marijine da se zauzmu 'da poput Dobrog Pastira rade za spasenje duša, pohađajući bolesnike, žrtvujući se da se djeca krštavaju i pripreve za svetu pričešć, da se grješnici obrate, a najviše da Isusu nadoknađuju za uvrede'.«¹⁹

Samo godinu dana poslije osnovala je Društvo kršćanskih majki radeći u isto vrijeme u Trećem redu sv. Franje kojem je pripadala da bi mogla drugima govoriti o Bogu i o njegovoj ljubavi. Godine 1917. započela je raditi u administraciji pučke kuhinje koju su vodile Službenice Milosrđa. Dvanaest godina poslije (1929.) s pristankom blatskoga župnika i dubrovačkoga biskupa, osnovala je Počasnu stražu Presvetoga Srca Isusova.²⁰

Koliko je mogla, Marija je pomogla svakome tko je pokucao na vrata njezina očinskog doma. Često je sama obilazila mjesto tražeći one kojima treba pomoć. Skrbila se za napuštenu djevojku koja je na rubu grada umirala od tuberkuloze. Kad je 1914. godine bila krenula u samostan oporučno je svoju imovinu ostavila za gradnju zavoda u Blatu u kojem bi se trebala smjestiti siromašna i napuštena djeca.²¹

Marija Petković osjetila je da su svi članovi Crkve pozvani dati vlastiti doprinos vremenitom i duhovnom rastu. Shvatila je da nije moguće ljubiti Krista, ako se ne ljubi braću i sestre. Na nedaće Prvoga svjetskog rata i njegova poraća trebalo je providonosno odgovoriti. Marija je to i učinila uz duhovno vodstvo dubrovačkog biskupa mons. Josipa Marčelića. Godine 1920. osniva žensku franjevačku Družbu Kćeri Milosrđa sa svrhom – naviještati ljubav i milosrđe nebeskog Oca djelima duhovnoga i tjelesnog milosrđa po primjeru sv. Franje Asiškoga. Marija je vjerovala da će joj Bog pokazati svoju volju preko riječi njezina biskupa, premda se osjećala nesposobnom odgovoriti tako velikim potrebama. Kad je drugi put zaustavljena u Splitu, dok je pokušavala poći u zatvoreni samostan, biskup joj piše:

»Volja je Božja da se vratiš u svoje mjesto, jer u klauzuri što ćeš moći učiniti za slavu Božju, spas i pomoć bijednima? Ne smije se kad gori kuća otići daleko i plakati; nego sve učiniti da se ugasi vatra i spasi što se može. Zato te molim da se vratiš i zauzmeš za svoj kraj i narod.«²²

Kad se Mariji pridružuju prve djevojke u brizi za siromahe, biskup joj poručuje:

»Vi budite njima starješicom, a istodobno zadnjom sestrom. Ako potreba, Vi bos, one obuvene, Vi gladni, one založene.«²³

Upitamo li se kako je Majka Marija Propetoga uspjela toliko toga poduzeti i ostvariti, odgovor nam daje sam Isus: »Bez mene ne možete ništa učiniti« (Iv 15, 5). Marija je bila toga svjesna. Od najranijeg djetinjstva njegu-

¹⁸ Usp. isto, 2.

¹⁹ Isto.

²⁰ Usp. S. KRASIĆ, *Eklezijalni aspekt djela Majke Marije Propetoga Isusa Petković*, u: Radovi simpozija Marija Propetog Isusa Petković, službenica Božja, Rim, 1991., 13-14.

²¹ Usp. K. REŽIĆ, *Ostvarena...*, 67.

²² Povijest Družbe Kćeri Milosrđa 1919.-1932., 1.

²³ Isto, 14.

je svoje prijateljstvo s Gospodinom. Veže svoje srce za Isusa živim sakramentalnim životom. Već kao djevojka vodi brigu o svojoj duhovnoj formaciji. Pazi da njezin odnos prema Isusu bude čist, da ga ne uvrijedi, da sve radi svjesna njegove prisutnosti. Najobičnije dnevne radnje koristi da slavi Gospodina, jer sve je njegov dar. Bilo joj je jasno da je za jedinstvo s Bogom potrebna i vanjska i nutarnja sabranost osjetila, što lijepo izražava u odluci »čuvati se od svih stvari, misli, riječi, djela, osoba – što nije za tebe i radi tebe.«²⁴ U neizvjesnosti svojega pothvata oslanjala se potpuno u providnost svoga zaručnika:

»Dobro, Gospodine, hoću, ali ti se misli za kuću i za sve kao Gospodar i Zaručnik naš, a ja ću se brinuti za tvoju djecu kao majka i tvoja službenica.«²⁵

Majka Marija Propetoga u sebi je izgradila svijet molitve i uskladila ga s apostolatom milosrđa darujući potrebnima plodove svoga duhovnog materinstva: ljubav, požrtvornost, radinost i vedrinu života. Bogu se s povjerenjem predala životnim geslom: »Budi volja tvoja!« Tu volju je tražila svaki trenutak, a na poseban način kad su se sivi oblaci nadvili nad njezine dane. Njezino redovničko ime Marija Propetoga Isusa nije puka simbolika. Bio je to sadržaj i način njezina zemaljskog života.

»Ne samo da prihvaća patnju na koju nailazi u životu, nego je ona ljubi, žudi za njom i u isto vrijeme svjetuje i svoje susestre da mole

Duha Svetoga da bi raspalio njihova srca ljubavlju za trpljenjem.«²⁶

Patnju prihvaća u ljubavi, ona je za nju dar, a onaj tko patnju ljubi treba joj se radovati.

»Ako vas Gospodin pohađa trpljenjem, znak je da vas hoće na poseban način učiniti sebi sličnima.«²⁷

Još kao petnaestogodišnja djevojčica Marija moli za jakost u trpljenju. Borba s obitelji da ostvari svoj redovnički poziv bila je bolna i dugotrajna. Tri je puta bila nasmrt bolesna. Propješačila je prostranstvima Vojvodine, Slavonije, Južne i Sjeverne Amerike tražeći pomoć za svoje sirotice, iako bolesnih nogu, slaba srca i s neprestanom kostoboljom. Posljednjih četrnaest godina provela je u Rimu u središnjoj družbinnoj kući (1952.-1966.), napola uzeta i gotovo prikovana uz krevet. Trebala je iskusiti puninu sjedinjenja s Propetom Ljubavi. Osamljena i nemoćna kušala je naličje ljudske slave. Optuživana i neshvaćena, i u mladosti i u poodmakloj dobi, nepravедно je trpjela. Iskusiła je tako vrijednost trpljenja i prihvaćala ga golom vjerom, ne iz težnje za mističnim uzletima, nego iz potrebe da se iz ljubavi suobliči s raspetim Zaručnikom.²⁸ Najljepše stranice svoga odgoja posvetila je ljudskom križu i stradanju. Na polju ljudske patnje i služenja nalazi puninu ostvarenja prave žene i majke. Bog je u srce žene stavio dar ljubavi, a patnja je zapravo drugo lice ljubavi. Zato i obećaje:

²⁴ J. MUŽIĆ, *nav. dj.*, 49, bilj. br. 64, A-10-2, 41 (riječ je o različitim bilježnicama Majke Marije Propetoga od kojih je u neke zapisala svoje duhovne nakane, razmatranja i molitve).

²⁵ Povijest Družbe Kćeri Milosrđa 1919.-1932., 13.

²⁶ I. TADIĆ, *Patnja u životu i spisima Službenice Božje Marije Propetog Isusa Petković*, u: Radovi simpozija Marija Propetog Isusa Petković, službenica Božja, Rim, 1991., 58.

²⁷ Pouka *O velikoj potrebi spasavanja duša*, 9. listopada 1938., 184.

²⁸ Usp. K. REŽIĆ, *Ostvarena...*, 69.

»Spremna sam, Isuse, i krv svoju dati i sve časove svoga života; pretrpjeti sve boli i žrtve, da tebe, predobra Ljubavi, svi spoznaju i uzljube i tako budu vječno u tebi sretni.«²⁹

Majka Marija Propetoga bila je uistinu žena jaka duha i postojana karaktera. Čeznutljivo je iščekivala Kristov dolazak pružajući proročko svjedočanstvo Božjeg očinstva nad svakim stvorenjem. Pokazala je da svetost ne otuđuje od povijesti i društva, nego promiče njegov napredak. Svojim životom i djelima satkala je lik posvećene žene i duhovne majke koja je upućena na sveobuhvatnu ljubav. To je poslanje žene u čije je srce Bog usadio dar ljubavi kao temelj i bogatstvo njezina ženstva. Na ovom se liku nadahnjuju i današnje Kćeri Milosrđa. To je neiscrpno vrelo iz kojega se uče živjeti. Njezin primjer i riječi trajan su poticaj na obraćanje i istinsko izgaranje u predanju Očevoj milosrdnoj ljubavi. Zato sestre danomice nastoje upoznavati svoju duhovnu Majku, napose proučavajući njezin lik i crpeći poruke iz njezinih riječi.³⁰

Marija Propetog donijela je poseban dar svojoj Družbi, ali ne samo njoj nego i cijeloj Crkvi kao što svjedoči mons. Ratko Perić:

»I doista, sestra Marija Propetoga Isukrsta donijela je Crkvi u Hrvata i općoj Katoličkoj crkvi poseban sjaj Božjega dara ili karizme u očitovanju Božjeg milosrđa. Bog je nju vodio posebnim iskustvom svijesti o vlastitoj praznini i nemoći, iskustvom koje je obilježilo i njezin život i njezinu družbu. To je

tužno iskustvo ljudske slabosti i nemoći da se sami spasimo unatoč najvećoj želji. Ali i iskustvo beskrajna povjerenja u Božje smilovanje, milosrđe i milost. Ona je velika vješnica Božje milosti, kći Očeva milosrđa.«³¹

Obnoviteljski procesi Drugoga vaticanskog koncila nisu je mogli zahvatiti jer je tijekom njegova održavanja (1962.-1965.) trpjela gotovo uzeta na bolesničkoj postelji, i umrla sedam mjeseci nakon njegova završetka, 9. srpnja 1966. Surađujući s Božjim milostima i darovima izgradila je u sebi cjelovitost ženskog i redovničkog identiteta i u mnogočemu anticipirala vrednote koje je taj koncil zacrtao u Crkvi i društvu. Ona je budućnost Crkve naslućivala neprevarljivom pronicljivošću. Učila je iz škole života, a Bog ju je podigao do mističnih iskustava njegove blizine. Marija Propetoga poziva nas da slijedimo njezino prokušano, autentično, uporno ljudsko osvajanje Božjeg srca u malim svakodnevnim stvarima, zbivanjima i susretima.

2. Žena – Kći Milosrđa

Crkva zahvaljuje za bogatstvo koje je Gospodin udijelio ženi. Uviđa svu raznolikost doprinosa koji žene ugrađuju u rast Kristova kraljevstva na zemlji. Izriče zahvalnost za sve pobjede koje dugujemo vjeri, nadi i ljubavi žena, kao i za sve plodove ženske svetosti.³²

³¹ R. PERIĆ, *Ljudska grešnost i božansko milosrđe u spisima sestre Marije Propetog Petković, u:*

^{K.} REŽIĆ (ur.), *Znanstveni skup Marija Propetoga Isusa Petković, službenica Božja*, Zagreb, 1996., 29.

³² Usp. IVAN PAVAO II., *Mulieris Dignitatem. Apostolsko pismo o dostojanstvu i pozivu žene prigodom marijanske godine*, Zagreb, Kršćan-

²⁹ K. REŽIĆ, *Poruke vjere*, Blato, Družba Kćeri Milosrđa, 1990., 12.

³⁰ O tomu svjedoče brojni diplomski i seminarski radovi koje su sestre, pod različitim vidicima, pisale o svojoj Majci utemeljiteljici.

Otvorena milosnom vodstvu Duha Svetoga Majka Marija Propetoga ujedinjuje bogatstvo ženskog genija osnivanjem Družbe Kćeri Milosrđa Trećega samostanskog reda sv. Franje. U ovu družbu, koju je sama Marija promatrala kao djelo proizišlo iz Božjeg milosrdnog srca, da bi tu ljubav i milosrđe širila napaćenom čovječanstvu, prima djevojke spremne da odgovore toj neizmjerljivoj Očevoj ljubavi.³³ Da djevojka bude primljena u njezinu družbu Majka Marija Propetoga podcrtava:

»ne zahtijeva se da bude od bogate, plemenite obitelji, da ima veliki miraz, da bude učena itd., nego da ima pravo zvanje i želju vjerno slijediti Isusa Krista Propetoga, žrtvujući se za ljubav Božju, za spas duša«.³⁴

U svojoj duhovnoj i intelektualnoj otvorenosti spoznavanju Majka Marija Propetoga učila je iz bogate i zahtjevne škole života. Ono na što su redovničke kongregacije poslije Drugoga vatikanskog koncila utrošile i vremena i sredstava ona je stavila u početnu formaciju svoje družbe. Redovnice su težile produbljenu temeljnih redovničkih vrednota. Iznova su se okrenule prvoj osnovnoj ontološkoj posveti – krštenju. Iz toga nastojanja izišlo je geslo: »Budimo najprije kršćanke!« A tome je dodano: »Budimo najprije žene!«³⁵ U svom karizmatičkom naučavanju

Majka Marija Propetog nastojala je ocrtati lik redovnice kakvu je željela u Družbi: Osobu punu straha Božjega i zaručnicu Kristovu, upravljenu prema onomu nadnaravnom. Jedno je posebice željela utisnuti u njih, a to je formacija žene. Ona je u tom svom pristupu doista suvremena i ostavlja nepresušnu baštinu svojoj družbi.

Ljudske vrline Kćeri Milosrđa

Iz želje da svoje sestre formira u zrele žene Majka Marija Propetoga trudila se usavršiti ljudske osobine Kćeri Milosrđa, prije svega:

»njihovu iskrenost, odanost, jednostavnost, delikatnost i u isto vrijeme srdačnu raspoloživost prema svima, posebice prema susestrama«.³⁶

Tim osnovnim ljudskim vrlinama davala je nadnaravno usmjerenje, da bi tako satkala savršenu sliku Kćeri Milosrđa. Dok je Majka Marija Propetoga utiskivala »ljudske vrline« u svoje duhovne kćeri nije sebe stavljala za primjer, nego je bila glasnicom ideala kršćanskoga i redovničkog života prema kojem se i sama nepresta-

poglavaru na audijenciji 16. studenog 1978. u Rimu, u: Papa govori (...) redovnicima, redovnicama, svećenicima, Zagreb, UVRPJ, 1979., 17.

³⁶ M. NOBILE, *Etičke vrednote pouka Majke Marije Propetog Isusa u nekim njezinim spisima (1928.-1950.)*, u: Kćeri Milosrđa, Radovi simpozija Marija Propetog Isusa Petković, službenica Božja, Rim, 1991., 37. (Budući da je otac Marko Nobile u svom izlaganju izdvojio ljudske vrline Kćeri Milosrđa TSR sv. Franje tražeći one vrline do kojih je Marija Propetoga posebno držala i koje se sustavno protežu kroz njezine spise, u obradi ovog poglavlja držim se strukture koju je on postavio.)

ska sadašnjost, 1981., br. 31, 90.

³³ Usp. A. MATANIĆ, *nav. dj.*, 61.

³⁴ Odlomci iz uputa i pouka Majke utemeljiteljice 1943.-1945., 16. srpnja 1944., 107. Slijedeći takav pristup Marija Propetoga je još prije osnutka Družbe željela primiti siromašnije djevojke kao i one koje su bile slabije tjelesne građe, a neki ih samostani upravo zbog toga nisu htjeli primiti (usp. Povijest Družbe Kćeri Milosrđa 1919.-1932.).

³⁵ Usp. IVAN PAVAO II., *Ivan Pavao II. članovima (međunarodne) unije viših redovničkih*

no nastojala formirati.³⁷ Osjećala je Majka Marija Propetoga da je najjače svjedočanstvo ono »ljudski uspjele i sazrele osobe«.³⁸ U svojim »poukama« sestrama istaknula je više značajki zreloga ljudskoga identiteta. Neke od njih posebno se ističu i protežu tijekom cijeloga razdoblje njezina poučavanja sestara.

a) Istinitost

Majka Marija Propetoga dijete je vremena u kojem posebno cijenila krepost istinitosti. Ljudi koji su je susretali osjećali su da je ta osobina u njezinoj duši posebice njegovana. To je vrлина koju je najviše ugrađivala u svoje duhovne kćeri – istinoljubivost praćena pravednošću. U Kući matici 1929. godine ovako poručuje:

»Laž je tako podla, tako niska, tako sramotna mana da se ne bi smjela pokazati ni u jednoj redovničkoj duši. Tko laže taj je neiskren, ne ljubi istinu, ne ljubi svjetlost...«³⁹

Riječ istinoljubivost uključuje u sebi istinu i ljubav. To su dvije najveće Isusove odlike. On istinu svjedoči ljubavlju. Majka Marija Propetoga osuđuje laž gotovo ivanovskom terminologijom.⁴⁰ Potvrdu nalazimo u istoj pouci:

»Blažen koji vazda i pred svakim govori istinu. Istina je Bog, istina je svjetlo, istina je iskrenost. Čuvajmo se neiskrenosti.«⁴¹

Tko ljubi istinu nuka volju da uvijek bude sklad između njegove nutrine i djela. Zato je istinoljubivost blizu pravednosti. Pravednost ide za jednakošću koju istina provodi. Bez ove odlike nijedno društvo ne može opstati.⁴² Majka Marija Propetoga poručuje:

»Neka se ne dopusti ni jedna pogreška protiv pravde ili iskrenosti u riječima ili suđenju...«⁴³

Istinoljubiv je onaj koji govori istinu, ljubi je i zalaže se za istinu, a posebno onaj koji je živi.

»Srce treba da je jednostavno i ljubitelj istine. Ako je uistinu mirno i jednostavno, ljubiti će istinu...«⁴⁴

Možemo reći da je nadahnuće za razmišljanje Marije Propetoga biblijskoga podrijetla. Biblijsko-teološke crte postaju riječi etičkog portreta koji vrijedi i za one koji nisu kršćani.⁴⁵

»Lažac mnogo govori o sebi i okolici se pokazuje dobar, ističe se, pripovijeda o svojoj plemenitosti, a proučava i iznosi tuđe pogreške. Dočim, istinita i pravedna duša nije dvolična; kakva je njezina nutrina takva se i vani pokazuje. Tiha je i ne trudi se da njezine kreposti i njezin rad budu priznati. Ako pogriješi priznaje, ne taji niti kaže da nije učinila, nego iskreno priznaje svoju pogrešku, bojeći se da je ne bi drugom pripisala.«⁴⁶

³⁷ Isto, 26.

³⁸ Usp. Ivan Pavao II., *Govor u Rimu prisutnim redovnicama 10.XI.1978.*, u: *nav. dj.*, 14. Sveti Otac ističe i druge načine svjedočenja osim djelima milosrđa: usklađenost s evanđeoskim vrednotama, ljudska uspjelost i sazrelost osobe koja je srdačna, uravnotežena i bez predrasuda te svjedočanstvo redovničke radosti.

³⁹ Pouka O čistoći duše, 22. listopada 1931., 41.

⁴⁰ Usp. M. NOBILE, *nav. dj.*, 28.

⁴¹ Pouka O istini i laži, 1. prosinca 1929., 15.

⁴² Usp. E. BARBARIĆ, *Odnos prema bližnjemu kao vrлина. Socijalne kreposti u životu i djelovanju Marije Petković*, Diplomatska radnja, Zagreb, 1997., 23.

⁴³ Kapituli i pouke Marije Propetoga 104-A-a, O čistoći savjesti, 36.

⁴⁴ Kapituli i pouke Marije Propetoga 104-A-a, O istinskoj jednostavnosti, 53.

⁴⁵ Usp. M. NOBILE, *nav. dj.*, 29.

⁴⁶ Pouka O istini i laži, 1. prosinca 1929., 15.

Iskrena osoba je pravedna, ponizna i jednostavna. Ne živi dvolično i priznaje svoje pogreške. Istinita je u odnosu s drugima, druge ne podcjenjuje, ne osuđuje, a ponajmanje ogovara.

b) Protiv ogovaranja

Gospodstvo nad jezikom za Majku Mariju Propetoga usko je povezano s istinoljubivošću. Osuđivanjem drugih ne pronalazi se istina. Putem razgovora i prihvatanja dolazimo do plodnog suodnosa s drugima. U dubinu čovjekove duše može proiniknuti jedino Bog i zato njemu prepustimo sud o drugome. Ona nije dopuštala da se iznose pogreške drugoga, pribojavajući se da zlo osuđivanja ne bude uvučeno među njezine kćeri.⁴⁷ Osuda je zlo koje može moralno uništiti čovjeka i njegovo dostojanstvo. Uporno poziva svoje duhovne kćeri da se čuvaju ogovaranja:

»Kad bi se čulo da jedna sestra ne govori pohvalno o drugoj, pa makar to bila i najnezatnija stvar, mora se opomenuti pred svima, ako je u zajednici govorila, a ako se ne popravi, nadstojnica je mora kazniti, a ona moliti za oprostjenje.«⁴⁸

Ogovaranje drugoga grijeh je protiv pravednosti. A protiv pravednosti nema malih prekršaja, jer svaka je nepravda ugrožavanje bližnjega. Oduzeti »dobar glas drugome« znači ne imati savjesti ni pravednosti.⁴⁹ Zato ona traži najveću strogost:

»Ako nadstojnica ne kazni prvu koja počne da griješi protiv šutnje, da prigovara i mrmlja, počet će sve da griješe protiv svete šutnje mrmljajući (...) Vi, kćeri moje, znate ko-

liko zla može prouzročiti i samo jedna rdava izrečena riječ.«⁵⁰

Ogovaranje je krajnji izraz mrmljanja, pa potrebu zabrana ogovaranja obrazlaže ovako:

»Sestre predrage, ako su vam poznate pogreške koje duhovne osobe ili čujete nešto loše o njima, ne smijete drugom reći, niti misliti na to, čak ni vjerovati (...) dakle ne smijete ni protiv koga govoriti, ni protiv onih koje su napustile Družbu. Nemojte nikada zlo o drugome reći, i kad je to istina. Mi ne možemo zaviriti u dušu drugoga i znati što je u njoj. Kako bismo dakle mogli glasno pripovijedati i dokazivati što je ta duša skrivila?«⁵¹

Umjesto ogovaranja ona preporučuje brat-sku opomenu iz ljubavi, jer ljubav »sve pokriva, sve vjeruje, svemu se nada, sve podnosi« (1 Kor 13, 7). A da bi sestra mogla dobrohotno opomenuti drugoga, mora sama živjeti jednostavno i ponizno.

c) Jednostavnost i poniznost u ophođenju

Kći Milosrđa koja živi iskreno jednostavna je i ponizna u ophođenju. Poniznost proizlazi iz mudrosti.⁵² U svojoj pouci 1941. godine ona poručuje:

»Neka je vladanje sestara takvo, da svakoga svojim primjerom odgajaju.«⁵³

Mudrost poznaje logiku svijeta, pa Majka Marija Propetoga upućuje na to kako se treba vladati prema pohvalama i pogrđama:

⁴⁷ Usp. E. BARBARIĆ, *nav. dj.*, 40.

⁴⁸ Pouka O mrmljanju, 29. prosinca 1940., 40.

⁴⁹ Usp. E. BARBARIĆ, *nav. dj.*, 17.

⁵⁰ Pouka O mrmljanju, 29. prosinca 1940., 40.

⁵¹ Pouka Teški grijeh, ocrnjivanje i klevetanje, 21. srpnja 1941., 75.

⁵² Usp. M. NOBILE, *nav. dj.*, 34.

⁵³ Pouka, 21. srpnja 1941., 37.

»Neki čovjek htijući napredovati u savršenstvu ode k Makariju u pustinju, a ovaj ga uputi da ide na groblje i naznači mu tri groba koja neka hvali i blagoslivlje i istovremeno neka psuje da su toliko zla učinili. On učini tako, a kad se vratio reče: 'Nitko ništa nije odgovorio, oče.' On mu odgovori: 'Tako i ti, sinko, učini kad te hvale i ruže, uvijek šuti, jer dobra se duša ne uznemiruje.'⁵⁴

Zasigurno, riječ je o kršćanskoj kreposti poniznosti. Istinski ponizna duša želi rasti i zahvalna je onima koji joj pomažu pri tome, a ujedno je spremna druge podignuti i pomoći im da rastu:

»Zato, drage moje kćeri, postupajte jedna s drugom s najvećim poštovanjem; tražite riječi koje izražavaju najdublji respekt da ih kažete jedna drugoj. Budite zahvalne sestrama koje vas popravljaju ili kore zbog onoga što niste izvršile. I ne recite im samo jednostavno: 'hvala', nego molite za njih! Ovo je, naime, veoma lijep običaj u našoj družbi, koji se ne smije napustiti i zatrti, to jest poslije nego što ste bile opomenute ili ukorene da molite za onu sestru koja vas je opomenula, kao zahvalno srce.'⁵⁵

Zahvalnost je odlika plemenite osobe. Zahvalan je onaj tko vidi dobročinstvo drugoga i ljubav koja je iskazana.

d) Uzajamna ljubav

Uzajamna ljubav kruna je nizu vrлина koje je naučavala Majka Marija Propetoga. Kao bit svoje družbe ona postavlja ljubav:

»Bit, život i duh ove družbe jest ljubav. Ljubav je glavno pravilo svake pojedine i družbe.'⁵⁶

Da bi se moglo širiti ljubav prema svijetu, potrebno je živjeti u ozračju ljubavi, u kojem čovjek može napuniti svoju dušu novim snagama.

»Polje vašeg djelovanja u ljubavi najprije je vaša zajednica, vaša mila Družba. Vašu ljubav treba da osjete najprije sestre vaše duše i redovnički pomladak koje su kao kćeri vašeg srca.'⁵⁷

Njezin je omiljen izraz »gnijezdo ljubavi«:

»Kćeri moje, uvijek sam željela da ova družba bude gnijezdo ljubavi, kamo će Isus kao u Betaniju dolaziti da nađe svoj ugodan boravak. Zato budno pazite da ne pogriješite protiv sestrinske ljubavi.'⁵⁸

Ta se ljubav očituje u stvarnom pristupu punom ljubaznosti i raspoloživosti, u kojem međusobni odnosi:

»vrednuju prijateljstvo, iskrenost i zrelost kao neophodan ljudski temelj zajedničkog života; a ta se zrelost očituje u jednostavnijem i odlučnijem načinu života koji podrazumijeva dijalog i doprinos svakog pojedinca.'⁵⁹

U tim odnosima Majka Marija Propetoga posebno ističe potrebnu spremnost sestara da se pomažu:

⁵⁶ Pouka *Ne osvrtni se na hvale i pogrde svijeta*, 29. ožujka 1931., 27.

⁵⁷ Isto, 29.

⁵⁸ Neki kapituli i pouke Marije Propetoga, 104-A-a, 16. travnja 1946., 22.

⁵⁹ III. generalna konferencija južno-američkog episkopata. Puebla, 21.1.1979.–13.2.1979., u: Papa govori..., 51.

⁵⁴ Pouka *Ne osvrtni se na hvale i pogrde svijeta*, 29. ožujka 1931., 27-28.

⁵⁵ Pouka *O sestrinskoj ljubavi*, Caseros, 16. travnja 1946., 27.

»S velikom ljubavlju pomozite jedna drugoj, neka vas Kristova ljubav međusobno veže, jer ste jedna drugoj sestre u Kristu.«⁶⁰

Ljubav se najviše izražava ljubaznošću. Toj temi posvećen je nagovor iz 1950. godine u kojem kaže:

»Ljubav se najprije očituje u ljubaznim riječima i vedrom licu. Ljubaznost je balzam koji zaslauđuje dušu. Odjek je ljubavi koja sve pobjeđuje i tješi. Ljubaznost nije toliko u riječima koliko u načinu na koji se govori. Tko će vas poučiti u ovom načinu ljubaznog govora s nadstojnicama, sa sestrama i s vanjskim? (...) Govori sveto Pravilo: 'Neka se sestre susreću s blagošću i prijaznošću; ne gleda se na to je li sestra naobražena ili siromašna; ona je zaručnica Kristova i to je dosta.'«⁶¹

Zaključak

Ova analiza osvjetljava mudri odnos Majke Marije Propetoga prema životu žene – bilo da je riječ o svjetovnom ili redovničkom. Crpeći iz baštine etičkih vrednota koje vrijede za svakog čovjeka, ona na taj ljudski lik svake svoje susestre, nadahnuta Biblijom, nadograđuje ontološku sliku »jake žene«.

⁶⁰ Pouka *O vjernom vršenju dužnosti i obveza*, 1. siječnja 1940., 1.

⁶¹ Pouka *O blagosti i sestrinskoj ljubavi*, 24. travnja 1950., 20.

Pouka prve generalne glavarice Majke Marije Propetoga

8. rujna 1948.

Život Blažene Djevice Marije, Majke Božje

Kćeri moje, u razmatranju o životu Presvete Djevice Marije moramo razmišljati ne samo o tom da je ona kći, zaručnica i majka Božja, nego da je ovo presveto stvorenje također i posrednica milosti i uzor kreposti za naše posvećenje. Diveći se njezinim krepostima i razmišljajući o njima, slijedit ćemo je i tako ćemo se uspjeti posvetiti.

1. Razmatrajući i razmišljajući o Mariji kao majci Božjoj, kraljici neba i zemlje i svih svetaca, uteći ćemo joj se s pouzdanjem i sinovskom ljubavlju, zazivajući je da nas zaštiti i da nam dadne potrebne milosti za naš život i spasenje.

2. Razmatrajući o Presvetoj Djevici Mariji i gledajući je u njezinoj djetinjoj dobi, divimo se njezinoj anđeoskoj kreposti: ona, kraljica neba i zemlje, bila je u svemu podčinjena, skrivena u poniznosti, mrtvljenju i samoodricanju.

Tako i mi, kćeri moje, iako smo odrasle i pametne, ali budući da smo posvećene Bogu s tri sveta zavjeta: *poslušnosti, siromaštva i čistoće* moramo se mrtviti, zatajiti same sebe, biti ponizne i podčinjene, i kao prava djeca položene u kolijevku ove Isusove Družbe, stisnute u Isusovu i Marijinu naručju, kao i naših poglavara kojima nas je povjerio naš božanski gospodar.

3. Razmatrajući rastanak Prečiste Djevice od njezine majke, svete Ane, kad je kao dijete od tri godine pošla u hram da služi samo Boga, shvatit ćemo da se i mi moramo odijeliti od svojih dragih bića zato da ljubimo samo Boga i služimo mu, ostavivši sva stvorenja, čak i najsvetija i ona koja trebaju našu pomoć i utjehu, kao što su naši jadni otac i majka.

4. Razmatrajmo, kćeri moje, s koliko su žara sveti roditelji ove presvete djevojčice čekali milost da imaju jedno dijete za utjehu, i kad im se ostvarila ta nada, moraše se rasti s njom. Taj primjer neka nas jača u žrtvi kad ostavljamo svoje roditelje, za ljubav i službu Božju.

Prečista Djevica daje nam svojim presvetim životom primjer duboke poniznosti, šutnje i žrtve za spasenje duša. Ona je znala po svetom arhanđelu Gabrijelu da je bila izabrana za majku Božju, i kad je to postala, ostade uvijek ponizna, zauzeta običnim radom jedne siromašne žene. Nije mislila na velike studije, na velika djela za spasenje svijeta, nego da dadne hvale Presvetom Trojstvu svojim odricanjem, žrtvom, pokoravajući se njegovoj presvetoj volji. Zadovoljiti Boga, pokoravajući se njegovoj presvetoj volji bilo je njezino geslo, jedina želja njezine duše, jer je Bog bio sva njezina ljubav i njezin jedini cilj. Ona se zvala, a to je zaista u sebi i osjećala, njegovom službenicom i zato i uskliknu: »Evo, službenice Gospodinove«, jer je htjela da Bog učini s njom ono što on hoće. I ostade uvijek ponizna, jednostavna, zatajivši sebe, šutljiva i skrta od cijenjenja ljudi. Radila je kao najsiromašnija žena u svojoj kući, služeći ljubazno Isusu i sv. Josipu u poniznim službama. Tkala je i tim skromnim radom svojih ruku pridonosila uzdržavanju obitelji. Nije se bavila slikanjem, ni čipkama, ni vezenjem finih ručnih radova, a ispraznim i samoljubivim, nego je tkala da oblači one koje je morala služiti i za siromahe. Nije prosila, nego je radila dan i noć da izvrši volju Božju, a njezin ponizni rad bio je kao neprekidna molitva – radila je i molila u šutnji.

O sveti živote Presvete Djevice, ljubljeni i mili uzore za život jedne redovnice, kćeri Milosrđa, kćeri sv. Franje!

5. Gledajmo u njoj božanski uzor samoće i samoodricanja, šutnje i razmišljanja o tome. Nikad nije govorila o sebi, o božanskom misteriju koji se u njoj ostvarivao. Da ostane skrivena pred svijetom nije govorila da je već stiglo spasenje svijetu i da je njezin sin spasitelj. Nikad se nije pokazivala pred mnoštvom kao majka spasiteljeva. Nije bila s njim kad je činio čudesa, ni kad su mu ljudi klicali:

»Hosana«, ni na Taboru kad se preobrazio. Ali pod križem, kad su vikali na Isusa i psovali ga, kad je bio ponižavan kao zločinac i razbojnik, tu – pod križem, usred prezira i mržnje –, tu se pokaza da je njegova majka. I tako tu, u šutnji, u boli prinese za žrtvu svoga jedinog sina, svemogućeg i božanskog jaganjca za ispaštanje grijeha ljudi, sjedinivši se s njim u uzvišenom holokaustu Bogu Ocu. I u ovoj velikoj boli, šutjela je. Nije vikala ni osuđivala, ni govorila zlo o progoniteljima i krvnicima, nego u šutnji promatraše božanskog mučenika u agoniji, sakrivši svoju beskrajnu bol svoga sedam puta probodenoga majčinskog i djevičanskog srca.

Žena je smatrana toliko svetijom i većom koliko više sakriva svoju bol, podnosi nepravdu i šuti u svom srcu. Gledajmo stoga veličinu duše Presvete Djevice Marije u njezinoj šutnji. Ona se nikad nije brinula o tomu što će reći ljudi, niti se brinula za mišljenje svijeta. Njezina je duša bila uzdignuta prema Bogu, sjedinjena s njim i tako je spokojno primala sve iz njegovih presvetih ruku. U šutnji je skrivala svoju žrtvu za koju je znao samo Isus. I Bog je primio ovaj dar čiste ljubavi i boli bez ikakve primjese taštine ili samoljublja.

Slijedimo Mariju, naš uzor, u šutnji, u vječnoj šutnji, gledajući samo Boga, našeg učitelja, našu svrhu i svjedoka naših napora u izvršavanju svojih dužnosti i svoga rada, svjedoka našega bola i ljubavi. Tada vam neće smetati ono što nadstojnica i sestre misle o vama, ni kako vas sude i koliko cijene, nego ćete samo promišljati da ono što činite bude volja Boga, vaše jedine nade i svrhe.

Ako ljubimo Mariju, slijedit ćemo je s ljubavlju da zadovoljimo Boga. I zato – da naše razmatranje bude plodno, nije dovoljno samo slušati i reći: »Kako je lijepo razmatranje! O kako je divna duša Prečiste Djevice!« Reći: »Kako je lijepa!« veoma malo koristi duši, ako ne primijenimo na sebe ono što smo razmatrali.

Drage moje kćeri, ljubimo svim srcem Prečistu Djevicu Mariju, slijedimo je u njezinim krepostima, ako hoćemo da se posvetimo!

U Isusu i Mariji blagoslivlja vas vaša duhovna majka,

A. Prošćak

Pouka prve generalne glavarice Majke Marije Propetoga

Caseros, 4. listopada 1946.

Blagdan sv. Franje

Danas, kad cijeli svijet svetkuje blagdan serafskoga oca sv. Franje, sjećamo ga se s velikom ljubavlju naročito mi, njegove kćeri i sljedbenice. Sveti je Franjo bio cijelog svog života žrtva koja je trpjela velike i stalne borbe u svojoj duši. Trpio je zato što drugi nisu razumjeli njegovu silnu želju za spasenjem duša i njegova žarka nastojanja da u srca ljudi ulije ljubav prema Bogu. Ali mada je trpio velike duševne boli, uvijek se pokazivao veselim. Moramo se ugledati na našega svetog oca Franju i imati kao on vedro i veselo lice i kad trpimo.

Sveti je Franjo bio veoma veliki svetac i imao je mnogo kreposti, ali se odlikovao naročito u trima glavnima: *prvo*, u velikoj ljubavi prema Isusu; *drugo*, u velikoj poniznosti i siromaštvu i *treće*, u veselju. Ovo je, dakle, franjevački duh koji i mi moramo imati, pa kada dođu napasti i žalosti pjevajmo *Gore srca*, da ih ništa ne može oboriti.

Ako hoćemo da budemo franjevke, moramo imati duh poniznosti, siromaštva i veselja. Ne čekajmo, dakle, da se druge sestre počnu veseliti, nego svaka neka bude vesela. Hoću da sve moje kćerke budu vesele, jednostavne i prostodušne. Jednostavnost u govoru, u hodaњу, u ponašanju, u jelu, jednostavnost u oblačenju, pisanju, u svemu. U ovome se morate vježbati, i vidjet ćete da ćete se preobraziti tako da ćete stići do savršenoga veselja koje nas je učio sv. Franjo. Mnoge naše sestre umrle su vesele.

Sada moja duša blagoslivlja trostrukim blagoslovom sve moje kćerke, i one koje su ovdje, kao i one koje su u Europi, moleći Gospodina da vam svima dadne dobru volju da se žrtvujete za Boga i za Družbu. Gospodin vam pokazao svoje lice, bio vam milosrdan i dao vam svoj mir! U Ime Oca, Sina i Duha Svetoga! Hvaljen Isus Krist!

La Verna

U blagoslovljenoj kući
Prepunoj mira
Sam molila.

Molitva, nebu je
Hrlila

A zemlju i braću grlila.

Zvijezda, jedna je pala
I ja sam znala
To meni je dar.

I rodi se tada
Asiškom bratu
Još jedna sestra.

I malo bratstvo
Izmoljeno bi
Na La Verni!

Nina Vodopić

Okružnica Majke Marije Propetoga

Rim, 18. kolovoza 1956.

Pouka o duhu vjere

Kćeri ljubljene u Gospodinu našem Isusu Kristu, nadstojnice i sestre!

U svem vašem životu i radu nek' vas vodi i nek' vam svijetli duh žive vjere koja sve oživljuje i ostvaruje. Iz vjere potječe sve, i prema vjeri koja se ima postizava se sve. Zato u svagdašnjim razmatranjima, u svim našim molitvama, u duhovnim vježbama, u blagdanima Gospodina našega Isusa Krista, Blažene Djevice Marije i svetaca treba da se podignemo do Boga u duhu vjere i ufanja, da oživimo našu vjeru, da osvježimo i ojačamo našu dušu nadom u vječni i blaženi život, da ona raspa-li u našoj duši ljubav i našu pobožnost prema Presvetom Trojstvu, Isusu i Blaženoj Djevici Mariji. Osobito nadstojnice, starješine – koje kao Mojsije vode drugoga – mora da vodi živa vjera. Vjera treba da nas oživljuje, jer inače u času propadamo. Kad se duša nalazi u klonulosti, vjera treba da je jači i podigne. Vjera treba da nas hrabri, vjera treba da nas tješi u svim žalostima. Kad se tko nalazi u žalosti i neizvjesnosti mora s povjerenjem svoj duh podignuti Bogu Ocu. Svaka duša treba da živi u vjeri, s vjerom i od vjere.

Vjera je kao svjetlo što rasvjetljuje put u mračnoj noći. Bez svjetla i zvijezda duša ne vidi ponor i svoju opasnost, ni kako će moći

ići naprijed i ne zna kamo će koračati. Što može da učini u potpunoj tami? Bez vjere sve je crno i mračno. Zato budimo budne i čuvajmo svjetlo vjere u svojoj duši da se ne ugasi. Zato su nam na krštenju dali zapaljenu svijeću, znak žive vjere koja se ulijeva u našu dušu i koju moramo sačuvati zapaljenu dok ne uđemo na vječne zaručke s vječnim Janjetom.

Zato je lijep običaj imati uvijek kod svoga kreveta blagoslovljenu svijeću, ne samo da nas čuva od zla, već da razmatramo zašto smo je primili u času krštenja. Treba da sačuvamo svjetlo vjere u svojoj duši, ojačane uljem milosrdnih djela i tako biti pravne za preblazeni čas smrti kad čujemo glas: »Zapalite svjetiljke svoje i izidite Zaručniku u susret.«

Ta svijeća koju smo primili na krštenju znači: Nadnaravnu od Boga ulivenu krepost i dar Božji, kao božanski pečat koji potječe od njega. I kad duša uvrijedi Boga svoga, taj pečat se ne briše, jer je Bog naš nebeski otac. Zato ne smije da se ugasi naša vjera, jer ako se ugasi svjetlo vjere, ugasi se nada i ljubav. Zato moramo budno bdjeti nad svjetiljkom naše vjere i u toj svjetlosti vjere gledati dragoga Boga koji nas promatra kako se borimo i kako smo pripravne kao mudre djevice koje svoje svjetiljke drže pripravne za poći k njemu. Ako đavao nastoji ugasi vjeru u duši, pouzdanje, nadu i ljubav, treba da odmah odbijemo tu napast čvrstim riječima molitve »Djelo vjere, ufanja i ljubavi« kao što su i sveci činili, koji su se borili protiv đavla i protiv svake napasti koja ih je htjela smesti.

Vjera daje snagu drugim krepostima, jer bez vjere ne možemo imati ni ufanja, ni ljubavi, ni jakosti, ni strpljivosti, ni poslušnosti, ni ijedne kreposti. Bez ovih triju bogoslovnih kreposti koje nam otvaraju put u nebo ne možemo učiniti nijedno zaslužno djelo ni hodati putem kreposti tj. bez ljubavi Božje koja je kraljica svih kreposti.

Zato, vi koje ste izabrane od Boga po svom zvanju da vodite druge, treba da budete jake u vjeri u nadi, obnavljajući se uvijek u tim krepostima. U vašoj vjeri svijetlite drugima. Sveta Mala Terezija svaki je čas ponavljala čine vjere, ufanja i ljubavi, i stalno je tražila od Gospodina živu vjeru, jer je bila napastovana u kušnjama protiv vjere. Bila je sigurna u to da sve što je snađe da je s dopuštenjem Božjim. Zato joj je bilo slatko svako trpljenje, jer je znala da je Bog hoće i da je on promatra. Zato je sve primala s velikom poniznošću – sve protivštine i sve ukore od svojih starješina. Bila je uvjerena da je sve onako kako su je prekoravali i nikad se nije ispričavala, već je sve primala s velikom poniznošću i poštovanjem, jer je imala vjeru, i bila je uvjerena da joj Bog progovara preko njezinih starješina.

Također vidimo Abrahama, iako mu je Bog obećao veliko potomstvo i kad mu je odredio da žrtvuje svoga jedinoga sina, nije rekao ni jedne riječi, već je bio odlučan da izvrši Božju volju, ali budući da je imao veliku vjeru u Božju riječ, Bog ga je zato blagoslovio. Ako i vi imate veliku vjeru, Bog će vas blagosloviti još više od Abrahama i dat će vam kao Maloj Tereziji po hiljadu duhovnih kćeri koje će vas gledati kao svoje zvijezde i anđele na nebu. Naprotiv ako ne djelujete na temelju žive vjere, proći ćete slabo sa svima onima koje ste sablaznili vašim slabim primjerima. U svemu gledajte Boga, pa čak i u onim nemogućim okolnostima, samo gledajte njegovu svetu volju i shvatite da vam Bog tako govori i pokazuje što hoće od vas. U svim prilikama gledajte svetu volju Božju radi vas samih i nikada ne mislite da je to nemoguće, da to nije za vas. Bog nagrađuje vjeru, a kažnjava sumnju, osobito starješina. Mojsije, samo što je posumnjao, te po drugi put lupio šakom u pećinu, misleći da s prvim udarcem nije došla, Bog ga je kaznio da neće ući u obećanu zemlju. Ne kažnjava Bog druge toliko koliko starješine za sumnju.

Mi više puta kao slijepci ne vidimo ni dva prsta ispred sebe. Zato se u svemu vjerom pouzdajmo u Boga i u ono kako on odluči za svoju slavu i za spas duša. U času začeca ove družbe meni se to činilo nemogućim i nisam se osjećala sposobna za to. Ipak blagopokojni biskup Marčelić mi kaže: »Ljudi više puta ne vide ni dva prsta pred svojim očima i Bog znade kako upravlja svojim stvarima.« I kad mi je pisao: »Ovo je za tebe volja Božja«, samo sam odgovorila: »Evo, službenice Gospodnje, nek' se vrši na meni volja tvoja.«

Djeco draga, kako u onom prvom času naše družbe, rekao je blagopokojni biskup da je to volja Božja, tako isto je bila volja Božja da sestre idu po drugim državama, da se žrtvuju za njegovu ljubav i spas duša i da ih Majka ide uputiti.

Ako u svemu gledamo volju Božju, ako u svemu živimo s nadom u njega, ako se u vjeri potpuno predajemo Gospodinu našem i ostajemo mirne i vjerne u našoj službi – to znači »živjeti po vjeri«. Mojsija je Bog kao vođu izabrao po vjeri koja će ga voditi u posluš-

nosti i volji Božjoj, i reče mu: »Izađi iz zemlje svoje i rodbine svoje i hodi u zemlju koju ću ti ja dati da se u njoj slavi ime moje.« I Abraham je po vjeri poslušao, ostavio svoju zemlju, svoju rodbinu i sve, i otišao spremno u nepoznatu zemlju s jednom mišlju: »To moj Bog hoće.« Abrahamu je Bog iskušao vjeru i Abraham nije u toj zemlji našao da teče med i mlijeko već glad, ali s nadom u Boga odmah je pošao dalje da nađe sredstva. Stekao je potrebiti novac i dobio mnogo imanja i narod ga je počeo častiti i slušati. Postao je otac i vladar naroda kojega je predvodio Bogu.

Neka i vas oživljuje nada u svemogućega Oca koji sve vidi. Kad se nalazite u teškim časovima ili žalostima, čekajte od Gospodina pomoć. On će sve urediti kako je najbolje za nas. Ne pouzdajte se u svoju snagu već u Boga. Kad vidite da sve nedostaje i sve propada, pouzdajte se u Gospodina, ufajte se u njega, jer kad on vidi vaše povjerenje i pouzdanje u njega, i da se ne pouzdajete u same sebe, u svoje sile i svojih sestara, niti u neku osobu – on će doći u pomoć, on će sve providjeti i spasiti vas. Kaže Duh Sveti: »Proklet bio čovjek koji se uzda u čovjeka«, jer samo u Boga treba da se uzdamo i ništa nam neće nedostajati.

Mi se pouzdajmo u Boga i on uvijek sve predvidi u svoje vrijeme. Više puta nemamo niotkuda dobiti novca za platiti dugove gradnje i prosljediti naprijed, ali samo znam da nikada nisam posumnjala u Gospodina, jer ako izgubimo i jedan čas pouzdanje u njega, on će nas pustiti. Sveta Terezija kaže: »Koliko se neka osoba pouzdaje u Boga, toliko prima.« Naša družba je velika knjiga »Providnosti Božje«. Kad bi se sve zapisalo što se prima od njega, napisale bi se velike knjige i napunile mnoge stranice svjedočenjem providnosti Božje.

Zato, ljubljena djeco moja, vjera nek' vas vodi, vjera nek' vas jača, vjera nek' vam oživljuje nadu, raspaljuje ljubav prema Bogu, Ocu našem. Živimo i radimo u vjeri, pravednu i kreposnu životu za njegovu slavu i ljubav, što je naša jedina svrha. Naš život i sve i cijela Družba nek' bude samo njemu na slavu i njemu za ljubav.

U vjeri i nadi njemu vas izručuje vaša duhovna majka,

s. M. Propetoga Petković

Kamo krenuti – biti majka ili časna sestra?

Duhovne vježbe u apostolatu zvanja u Družbi Kćeri Milosrđa

U sestarskoj kući za odmor na korčulanskom poluotočju Prižbi, u onom okrilju gdje je nekoć Majka Marija Propetoga pisala prvo redovničko pravilo svoje Družbe Kćeri Milosrđa, ovoga su se ljeta okupile dvije skupine djevojaka da u toj zemaljskoj ljepoti, u duhovnim vježbama, preispituju svoj životni poziv. U tom su im svojim duhovnim vodstvom i primjerom života pomagali hvarsko-bračko-viški biskup mons. Slobodan Štambuk, don Darijo Čorić i s. M. Jasna Crnković, animatorica za duhovna zvanja u Provinciji Krista Kralja i vjeroučiteljica u Srednjoj školi »Novska« u Novskoj.

Djevojke, njih 44, došle su iz raznih krajeva, iz Bačkog Monoštora, Busovače, Dubrovnika,

Novske, Sinja, Splita, Subotice, Širokoga Brijega, Tuzle, Zagreba, Zemunika i Žepča. Sudjelevala su i dvije postulante, jedna kandidatica i tri juniorke iz Družbe Kćeri Milosrđa te nekolicina drugih sestre iz te družbe koje su svojim prisustvom djevojkama davale primjer kako biti prava redovnica i kako slaviti Isusa. Posebice je djevojkama bio zanimljiv susret s Majkom Emilom Barbarić, vrhovnom predstojnicom i s. M. Nelijom Pavlović provincijalnom predstojnicom hrvatske provincije.

Prva je skupina bila od 16. do 25. srpnja, a druga od 27. srpnja do 3. kolovoza 2012. Djevojke su u osobnoj i zajedničkoj molitvi, svagdanjem slavlju euharistije, prigodnim predava-

njima i raznim oblicima pobožnosti tražile i kušale prepoznati volju Božju za svoj životni put. Iskustvo boravka u samostanu, u neposrednoj blizini Bogu posvećenih osoba, u svagdanjem životu s njima, donekle prema uobičajenom samostanskom redu, pomagalo im je na vlastitoj koži iskusiti redovništvo.

Okružene morem, uz borovu šumu s lijepim puteljcima za šetnju imale su prigodu i za tjelesni i duhovni odmor. Pohodili su i Blato, Kuću maticu i samostan te svetište i muzej bl. Marije Propetoga koji su i inače upoznawali na razne načine, približavajući se tako njezinoj karizmi milosrđa iz koje su izrasla mnoga zadivljujuća djela. Djevojke su za vrijeme duhovnih vježbi promišljale o raznim evanđeoskim osobama i pozivu koji im je Bog uputio. U pobožnosti križnoga puta, čije su postaje djevojke same izradile u vrtu samostanske kuće, molile su Isusa za njegovo svjetlo, da im osvijetli put i pomogne u odabiru zvanja. Djevojke druge skupine na blagdan Porcijunkule, 2. kolovoza zajednički su hodočastile na Badiju i posjetile grad Korčulu.

Elizabeta, jedna od djevojaka zapisala je:

»Pjesma je uvijek bila prisutna među nama i pokazivala je da mi djevojke uistinu uživamo u oazi mira gdje smo došle odabrati svoj životni put, i pjesmom zahvaliti Bogu i sestrama, a posebice njihovoj utemeljiteljici bl. Mariji Propetoga. Upoznajući život bl. Marije Propetoga bile smo potaknute na razmišljanje o sebi i svome životnome putu. Kroz molitvu i pjesmu pronalazile smo more ljubavi, snagu za odluku i spremnost na žrtvu. Hvala dragom Bogu na tom susretu i na sestrama koje su nam to omogućile. Neka nas prati zagovor bl. Marije Propetoga da se odazovemo i idemo putem kojim nas Krist zove, da nas ljubav Božja vodi i sve pokreće.«

Mnoge od sudionica duhovnih vježbi na Prižbi doista su ozbiljno razmišljale o svom životnom pozivu i o tome što je volja Božja za njihov život. Preporučimo ih u zagovor bl. Marije Propetoga i molimo za njih da zaista nađu svoj put na kojem će se moći ostvariti u punini vjerničkoga života.

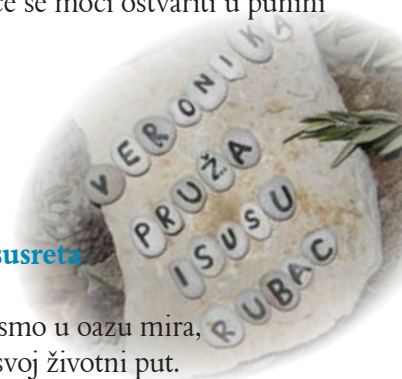

Himna susreta

Mi stigli smo u oazu mira,
odabrati svoj životni put.
Snagu nam daje Isus s križa,
s molitvom i pjesmom slijedimo ga!

*Mi molimo, mi pjevamo,
mi tražimo unutarnji mir!*

Odgovore tražimo skupa,
kojim putem da krenemo sad?!
Sestre nam daju primjer dobar,
kako slaviti Isusa!

s. Marija Oreb, novakinja

Ovo je dan što ga stvori Bog, radujmo se, Bogu kličimo!

Na blagdan Velike Gospe, 15. kolovoza 2012. u Kući matici u Blatu u kolijevci naše družbe postulantice Marija Oreb i Danijela Bago ušle su u novicijat. Za taj važan životni korak pripremale su se sedmodnevnom duhovnom obnovom koju je vodio vlč. Denis Barić pod geslom: »S Isusom na putu ususret Godini vjere«. Pitanje: »Što znači vjerovati?« potaknulo nas je na dublje promišljanje o onom temeljnom stavu

čovjeka prema Bogu. Dati srce Gospodinu to znači dati ono najviše, u potpunosti mu se predati. Dan uoči blagdana za vrijeme euharistijskoga slavlja vlč. Barić blagoslovio je naša redovnička odijela. Na sam blagdan svečanost je započela procesijom iz novicijata do svetišta bl. Marije Propetoga i tijekom molitve srednjega časa po-

stulantice su provincijalnoj predstojnici s. M. Neliji Pavlović izrekle svoju molbu za ulazak u novicijat. Provincijalna je predstojnica odobrila njihov ulazak u novicijat i dala im redovnička imena: s. Marija Oreb Maloga Isusa i s. Danijela Bago Blažene Djevice Marije te ih ohrabrila i potaknula u prigodnu govoru. Obredu je prisustvovao don Jozo Sebežević iz Vele Luke.

Ono što se u tim trenucima događalo u našim srcima teško je izreći. Svi naši mladenački snovi, sve

naše najintimnije čežnje bile su tamo na oltaru. Tu na sredini oltara bilo je i naše srce, spremno da istoga trenutka izgori. To su zacijelo trenuci neizmjerne sreće, trenuci od kojih se živi čitav život – susret stvorenja sa svojim Stvoriteljem, onako izbliza, kako mnogi ne mogu ni sanjati. Svjesne te velike Božje milosti i veličine toga trenutka, svjesne da su tog časa uz nas sve tri naše majke, a ponajprije onaj koji nas je cijeloga života nježno zvao k sebi – naše je srce bilo ispunjeno srećom i Božjim mirom.

Sudionici slavlja doživjeli su da je ohrabrujuće to da Bog i nadalje poziva u redovništvo i da se, unatoč krutosti svijeta punoga negativnosti, s Božjom pomoću još uvijek nalazi duša koje ne gledaju samo svoje kratkoročne interese i komoditete, nego se smjelo usuđuju odazvati pune nesebičnosti i ljubavi za druge, pune dobrote i mladenačkoga poleta prema duhovnim visinama. Stoga će jamačno, poput nas novakinja, dugo pamtit i taj obred, svaku riječ i svaku gestu, kao lijepu i nesvakidašnju dragocjenost. Nadamo se da će se, kad god se toga sjetite, iz njihova srca svaki put k Nebu vinuti barem kratka molitva: »Daj im, Bože, da ustraju u svom pozivu!«

Zahvaljujemo našim dragim roditeljima na daru života, a posebice na tome što su nas odgajali u duhu vjere i ukazivali nam na pravi put vjerničkoga i ljudskoga života i što su nam uvijek bili potpora u svim životnim traženjima. Nadamo se da će nam i dalje biti ona nezamjenjiva podrška u našem novom životnom poslanju i da će nas pratiti svojim molitvama koje, kad su po Božjoj volji i jer su roditeljske, nikad ne mogu ostati neuslišane. Zahvaljujemo svim sestrama Družbe Kćeri Milosrđa s vrhovnom predstojnicom Majkom Emilom Barbarić i provincijalnom predstojnicom s. Nelijom Pavlović na sestrinskom prigrlljivanju u zajednicu Kristovih zaručnica.

In memoriam

s. M. Slavica Vicić, Isusova

Osijek, 24. svibnja 1971. – Zagreb, 3. kolovoza 2012.

M. Emila Barbarić,
vrhovna predstojnica

»Duše su pravednika u ruci Božjoj i njih se ne dotiče muka nikakva. Očima se bezbožničkim čini da oni umiru i njihov odlazak s ovog svijeta kao nesreća; i to što nas napuštaju kao propast, ali oni su u miru. Ako su, u očima ljudskim, bili kažnjeni, nada im je puna besmrtnosti. Za malo muke zadobili su dobra velika jer Bog ih je stavio na kušnju i našao da su ga dostojni. Iskušao ih je kao zlato u taljiku i primio ih kao žrtvu paljenicu. Zato će se u vrijeme posjeta njegova zasjati te će vrcati kao iskre u strnjici« (Mud 3, 1-7).

Ove riječi Knjige mudrosti jedini su odgovor našem ljudskom gledanju i upitima, otkako smo čule za vijest da nas je nenadano napustila s. M. Slavica Vicić.

Naša draga s. Slavica rođena je 24. svibnja 1971. godine u Osijeku, kao treće djetete, oca Josipa i majke Sidonije rođ. Takač. Krštena je 20. lipnja iste godine u župnoj crkvi Bezgrešnoga Začeca u Valpovu gdje je primila sakramente prve svete pričesti i potvrde. U svojoj petnaestoj godini odlučuje ući u Družbu Kćeri Milosrđa što se ostvarilo 28. kolovoza 1986. Dolaskom u našu zajednicu u zagrebačkim Šestinama započela je redovničku formaciju. Tu je uz molitvu, rad i samostansku stegu pohađala četverogodišnju Srednju tekstilnu školu, smjer pletenja, a potom dvogodišnji studij Instituta za kršćansku duhovnost, na kojem je i diplomirala.

U svojoj molbi za ulazak u novicijat piše:

»Vjerujem da me je Bog pozvao u ovu družbu i željela bih svoj život ugraditi u nju i tako ispuniti Božji plan.«

Dobila je pozitivan odgovor i 6. kolovoza 1990. započinje novicijat u Kući matici, a nastavlja ga u Šestinama. Bila je svjesna da se sve što je vrijedno, postiže naporom i pouzdanjem

u Boga. Stoga u molbi za privremene zavjete, koje je položila u Blatu 6. kolovoza 1992. piše:

»Znam da su moje snage slabe naspram zahtjevnosti ovoga života, ali vjerujem u Božju milost koja nas neprestano pomaže u svemu što se slaže s njegovom voljom.«

Tijekom juniorata pohađala je i diplomirala petogodišnji filozofsko-teološki studij na Katoličkom bogoslovnom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Njezino dozrijevanje tijekom toga razdoblje razvidno je na svim razinama i odražavalo se u njezinu sveukupnu životnom stavu, o čemu svjedoče i njezini kolege, profesori i sestre s kojima je živjela. Tako je 6. kolovoza 1997. položila doživotne redovničke zavjete koje je do posljednjeg trenutka svojega života opsluživala postojano i dosljedno, surađujući odgovorno s Božjom milošću. U izvršavanju zavjeta poslušnosti bila je besprijeekorna. Kod primanja dekreta i ostalih odredbi ili zamolbi nikada nije pitala: Zašto?, tek ponekad: Kako? Radosno je prihvaćala sve zajednice, sestre i službe koje su joj predstojnice povjeravale tijekom njezina kratkoga, ali iskustvom bogatoga, zemaljskog života.

Nakon završetka svoga studija započela je predavati vjeronauk u osnovnoj školi u Osijeku,

a potom u Dubrovniku. Nedugo potom nastavila je raditi u Biskupijskoj klasičnoj gimnaziji u Dubrovniku kao vjeroučiteljica i tajnica. Savjesno je vršila sakristansku službu u župi sv. Mirka u Šestinama i u dubrovačkoj katedrali, znajući da Božja kuća uvijek mora biti čista, uredna i lijepo urešena. Bila je članica odgojnih vijeća na razini dubrovačke biskupije i naše družbe te je vodila Franjevački svjetovni red u Dubrovniku, a u Zagrebu Suradnice Kćeri Milosrđa.

Duhovni je život hranila dnevnom molitvom, osobnom i zajedničkom, i euharistijom te redovitim primanjem sakramenta pomirenja. Voljela je imati knjige duhovnoga i općekulturnoga sadržaja i rado ih je čitala.

Za svoje doživotne zavjete uzela je moto: »Tako ću te slaviti za života, u tvoje ću ime ruke dizati« (Ps 63, 5). I zaista, dizanje njezinih ruku bilo je u ime Gospodnje i na njegovu slavu. Izgarala je u ljubavi za svaki posao koji joj je Družba povjeravala, a vrlo rano su joj povjeravane odgovorne i dragocjene službe: odgojiteljica kandidatica tijekom 12 godina, provincijalna savjetnica tijekom 6 godina, zamjenica i tajnica provincije tijekom 3 godine. Radi prihvatanja službe provincijalne zamjenice i tajni-

ce početkom 2010. premještena je u provincijalno sjedište u Zagrebu. Tu službu je obnašala odgovorno i s velikom ljubavlju prema Družbi sve do provincijalnoga kapitula u srpnju ove godine. Od 2011. ponovo joj je povjerena služba odgojiteljice naših postulantica.

Pripremila je provincijalni kapitul, a poslije njegova završetka i sve spise za slanje vrhovnoj upravi i zajednicama. Na prvoj sjednici novoizabrane provincijalne uprave imenovana je učiteljicom novakinja, a službu je trebala nastupiti na Veliku Gospu u Kući matici ove godine. U naše je ljudske planove i nakane zahvatio Gospodin svojom voljom za našu dragu s. Slavicu. On je za nju imao svoj plan.

Nakon slavljenja provincijalnoga kapitula u Kući matici osjećala je neku malaksalost i umor, ali je svakako željela dovršiti radove oko kapitula. Uz to je ostala pri ranijem dogovoru da u okviru apostolata zvanja na duhovne vježbe na Prižbi doveze dvije skupine djevojaka iz Osijeka i vrati ih natrag. Dok djevojke bude u duhovnom vježbama, koje je vodila druga sestra, ona se bila kanila malo odmoriti. Kad je sve to napravila otišla je u posjet svojim roditeljima, s nakanom da se u Kuću maticu vrati za Veliku Gospu, gdje je trebala prihvatiti novakinje i s njima započeti program novicijata. Očekivali smo da će se odmoriti uz svoje roditelje, sestre i nećake i »kao nova«, kako je često znala reći, započeti svoju službu, ali je 30. srpnja morala potražiti liječničku pomoć. Liječnik joj je prema simptomima odredio terapiju koja se nije pokazala učinkovitom i tek tada se odlučila potražiti hitnu pomoć u osječkoj bolnici gdje je i zadržana jednu noć. Kod obrade krvi dijagnosticirana je akutna leukemija i odmah je upućena u Zagreb. Sljedeći dan, na Gospu od anđela hitno je dovezena u Klinički bolnički centar Rebro i primljena na hematološki odjel. Što je dublje ulazila u noć vrijeme joj je sporije pro-

lazilo. Često je pitala koliko je sati, a kad bi joj rekli koliko je odgovorila bi: »Mislila sam da je više.« Bio je to znak da su joj se minute činile kao godine. Od ponoći je s mukom tražila položaj u kojem bi počinula, a bila je pod kisikom i na aparatima. Svako malo je ponavljala: »Sve će proći.« I doista za s. Slavicu je 3. kolovoza u 2 sata i 23 minute na ovom svijetu sve prošlo i nastupilo je vrijeme vječnosti u zagrljaju nebeskoga zaručnika iz kojega je nitko i ništa više neće odijeliti.

Nije slučajno da se dan njezina ispraćaja poklopio upravo s 20. godišnjicom njezinih prvih i 15. godišnjicom njezinih doživotnih zavjeta. Svoju misiju je ispunila u kratkom ljudskom vijeku.

Sestru Slavicu sam malo poslije njezina završetka osnovne škole, 29. kolovoza 1986., drugi dan nakon njezina dolaska u Družbu Kćeri Milosrđa, primila u tadašnju našu kuću odgoja, a bila ju je dopratila njezina mama. Od tada pa do posljednjeg trenutka njezina života pratila sam njezin životni hod u Družbi i odgovorno svjedočim da je s. Slavica u svakom trenutku svoga života bila odana Bogu, Crkvi i Družbi, odgovorno je i zauzeto surađivala s milošću i povjerenim joj darovima, a bili su brojni. Nigdje i nikada nije zatajila svoje redovničko opredjeljenje, a nadograđivala ga je na pravi kršćanski odgoj koji je primila u svojoj obitelji. Vjerujem da svi koji smo je poznavali možemo reći da je uistinu bila prava redovnica. Ljubila je svoje roditelje i poglavarice, svoje rođene sestre i one redovničke, svoju rođenu i redovničku obitelj. Svima je bila sve, uvijek dostojanstvena i odmjerenja. U zajednici je bila pra-

vi anđeo koji je bio uvijek na svakom potrebnom mjestu i s ljubavlju je radila sve ono što joj je bilo povjereno, a znala je prepoznati i ono što joj nije izravno bilo povjereno. Brižno je i nenametljivo priskakala u pomoć, spašavala, savjetovala, zalagala se sa svom odanošću i predanošću. Kad je stavila ruku na plug, nije se više obazirala, nego je išla naprijed bez obzira na poteškoće i prepreke koje su se nerijetko pojavljivale na njezinu životnom putu. Nikada nije pokazivala da trpi, sve je znala zakriti osmijehom, šutnjom i doskočicama.

Kako je bila puna života i volje u radu za Družbu na svim razinama, u tome je nije zastavljalo ni njezino krhko zdravlje. Često je znala reći da se osjeća umornom pa bi tad uzela malo vremena za odmor i onda bi počela iznova s jednakim elanom, snagom i voljom. I zato nas je njezina prenaporna smrt, sve duboko potresla. Nitko to nije mogao slutiti ni u trenucima kad bi znala reći da je umorna pa tako ni posljednjih dana kada je njezina neprepoznata bolest već bila uznapredovala. Po dolasku u zagrebačku bolnicu Rebrow čekala ju je provincijalka s. M. Nelija koja je po njezinoj želji pozvala fra

»Moja iskrena sućut zbog iznenadnoga prelaska s. Slavice voljenom Zaručniku, nebeskome Ocu i Majci vaše družbe. Ljudski je žaliti sebe, svoju zajednicu i stanje u kojem jesmo na ovoj zemlji, pa i zbog ovakva nebeskog dolaska po svoje, kad je Slavichino djelovanje kročilo na put zrelosti i od njega se još toliko očekivalo.

Neočekivani zahvati božanskoga Promisla u naše ljudske planove, za koje nastojimo da budu za njega, k njemu, njegovi, pravi su grč i ispit vjere onima koji ostaju čekati njegov odlazak. Apostolat i načine vježba-

Petra Cvekana, duhovnika sestara u zajednici u Šestinama, koji joj je podijelio sakrament ispovijedi i pričesti te bolesničko pomazanje i potpun porcijunkulski oprost, ne očekujući da će joj to biti i sakrament umirućih. Provincijalka je uz nju bila do ponoći, a potom su joj pristigli sestra Verica i šogor Vlatko koji su je tada posljednji put vidjeli živu. Liječnici su od njih zahtijevali da napuste bolnicu, što su oni s neugodom prihvatili jer su vidjeli da je uistinu u teškom stanju. Dva sata nakon njihova odlaska preselila se u zagrljaj svoga nebeskog Zaručnika kojega je ljubila svim žarom mladenačkog srca.

Čuvši ujutro tu vijest, svi smo bili iznenađeni i potreseni – pogođeni tugom, ali i s kršćanskom nadom, u vjeri da se upravo tako svidjelo Gospodinu. Opravdano se pitamo: Zašto je Bog htio onako kako mi ljudi nikada ne bismo ni slutili ni izabrali? Njezin kolega i prijatelj naše družbe, Petar Radelj, primivši vijest o smrti s. Slavice uputio nam je ovu sućut:

nja u krjepostima nam ne sputava samo vlast ovoga svijeta, napasnik, vlastita krhkost nego i onaj za koga smo mislili da nam je Saveznik, da je na našoj strani i da on hoće da mu službenici dugo požive i čine milosrđe na ovoj zemlji. Redovnik je tu na trajnoj kušnji, činiti svoju ili njegovu volju.

Razaznati što je njegova volja. Tu vam milost i utjehu želim dok se pridružujem vašim sestrinstvima zazivajući vječni pokoj i rajsku diku s. Slavici.«

Te nas misli u ovoj sućuti doista upućuju na istinitost Božjega pohoda u smrti s. Slavice. Vjerujemo da se njezin odlazak s ovoga svijeta, koji nam je svima pretežak, nije dogodio bez Božje volje i njegova dopuštenja, jer je ona za to zasigurno dozrela. Od njezina života svi možemo mnogo naučiti, upravo onako kako je ona, oslonjena na Krista, učila od života naše Majke utemeljiteljice koju je istinski ljubila. Povezanost s našom Majkom utemeljiteljicom produčila je i još više očitovala kada je u Dubrovniku

bila uključena u pripremu za njezinu beatifikaciju, a s. Slavica je na to povjerenje odgovorila savršeno. Bila je nezaustavljiva u svim potvatima da se sve ostvari što je moguće bolje i doličnije tom velikom trenutku naše družbe i mjesne Crkve.

Sprovodne obrede na valpovačkom groblju vodio je župnik vlč. Josip Matanović u nazočnosti đakovačko-osječkoga pomoćnog biskupa mons. Đure Hranića koji je predslavio misu zadušnicu u crkvi njezina krštenja u Valpovu. U ispraćaju i na misi sudjelovao je 21 svećenik. Na groblju se od s. Slavice u ime Hrvatske provincije Krista Kralja oprostila provincijalna predstojnica s. M. Nelija Pavlović, mjesni župnik Josip Matanović, katedralni župnik iz Dubrovnika don Stanko Lasić, ravnatelj biskupijske klasične gimnazije iz Dubrovnika don Bernard Pleše, a u ime njezinih odgajanica s. M. Roberta Gulan.

Primile smo brojne izraze sućuti među kojima od provincijalnih predstojnica družbinih provincija, đakovačko-osječkoga nadbiskupa i predsjednika HBK mons. Marina Srakića, zadarskoga nadbiskupa mons. Želimir Puljića, dubrovačkoga biskupa mons. Mate Uzinića, brojnih redovničkih zajednica i ostalih koji su je poznavali.

Dok zahvaljujemo dobrom Bogu za dar života drage s. Slavice i njezine pripadnosti našoj družbi, zahvaljujemo posebice njezinim poštovanim roditeljima koji su je kršćanski odgojili i, poštujući Božji poziv, nama je darovali. Hvala svoj dragoj rodbini i prijateljima, svima koji su došli da je zajednički, dostojanstveno i vjernički ispratimo i da podijelimo bol rastanka. Neka joj Gospodin podari vječni mir, a nas neka u zajedništvu

s blaženom Utemeljiteljicom i pokojnim sestrama naše družbe prati zagovorom da nas Gospodin obdari novim zvanjima koja će biti poput nje. Čuda se događaju i danas, ali samo preko onih koji su dovoljno hrabri da se Gospodinu izruče bez ikakva pridržaja, a s. Slavica je bila upravo takva. Neka se i po njezinu zagovoru otvore mlada srca Bogu, za ono hrabro slušanje njegova poziva i još hrabriji odaziv na putu posvemašnjega predanja njemu, da djela milosrđa kakva je činila naša Majka utemeljiteljica, koju je s. Slavica vjerno nasljedovala, opet budu moguća, jer su i sad potrebna kao i u ona njezina vremena.

Iako nas je smrt drage naše s. M. Slavice Vicić iznenadila, nije nas i zatekla – ne ostavlja nas bez nade ponovnog i vječnog susreta nakon kojeg više nema rastanka. Uvjerenje kojim je ona živjela svoj život, ulijeva nam nadu i daje sigurnost. Vjerujem da je u nebu već iskusila preobraženje i posvemašnju ljubav u Božjoj blizini, gdje postaje i našom zagovornicom pa nam je time još i bliža i blagotvornija.

s. Marija Oreb, novakinja

Zahvala postulantica Marije Oreb i Danijele Bago svojoj učiteljici s. Slavici

Koliko god da se veselimo srca prepuna zahvale Bogu za ovaj čas našega ulaska u novicijat, ipak osjećamo i veliku, preveliku tugu što niste ovdje s nama, da se radujemo Vašem ozarenom licu, jer su Vaše učenice, Božjom milošću i Vašim marom i svjedočanstvom ostvarena redovničkoga života dosegnule ovaj čas. Zapravo i ne znamo razlučiti osjećaje koji prožimaju naša srca. Postavljamo sebi mnoga pitanja, pitanja na koja nema odgovora.

Draga sestro Slavice, draga naša učiteljice, Gospodin te pozvao k sebi i otišla si na krilima anđela zauvijek svom ljubljenom Zaručniku. Danas Vam želimo izreći jedno veliko hvala. Hvala na svemu što ste nam pružili u ovih godinu dana postulate – od prvoga dana ulaska u samostan, kad smo bile u strahu pred potpuno novim životnim izazovom, pa sve do posljednjega dana kad smo se oprostili s Vama prije Vašega odlaska kući na odmor u ravnicu lijepe naše Slavonije, kad ni slutili nismo da će to biti naš posljednji razgovor, naš posljednji susret.

Bili ste nam ne samo učiteljica čija je zadaća bila odgajati nas i uvesti u redovnički život,

već mnogo, mnogo više. Bili ste nam prije svega poput majke koja nas je razumjela, ali koja je znala i ukazati nam na pogreške. Često ste nam brisali suze s uplakanog lica. Imali ste uvijek riječi utjehe i razumijevanja. Dosita ste nam bili prava, iskrena prijateljica koja je uvijek bila uz nas i za nas. Vaša škola bila nam je prava životna škola. Strpljivo ste nas poučavali o temeljnim kršćanskim vrednotama i o karizmi Družbe Kćeri Milosrđa. Majka utemeljiteljica,

bl. Marija Propetoga bila Vam je pravi uzor i često smo zajedno proučavale njezine upute i pouke. Iz tih pouka zajedno smo crpili snagu za svagdanje zahtjevnosti redovničkoga života. Kao što je naša blažena Majka utemeljiteljica živjela sve ono što je poučavala, tako ste i Vi, s. Slavice svjedočili to nama. Zaista ste nam ostavili primjer prave redovnice koja je sebe mrtvila i u potpunosti do kraja bila poslušna Duhu Božjem i duhu karizme naše družbe.

Uvjerene smo da nas svojim pogledom i nadalje pratite. Neka Vam dragi Bog udijeli kraljevstvo vječnoga blaženstva, a svima nama vjeru da hrabro i ustrajno idemo za njim.

**TEBI MAJKO – glasilo Svetišta
bl. Marije Propetoga Isusa Petković**

Osnivač:

Općina Blato – Odbor za promicanje štovanja
bl. Marije Propetoga Isusa Petković

Izdavač:

Družba Kćeri Milosrđa TSR sv. Franje,
Mallinova 4, 10000 Zagreb

Glavna i odgovorna urednica:

s. M. Jasminka Gašparović

Pomoćnica glavne urednice i lektorica:

Katica Knezović

Uredničko vijeće:

M. Emila Barbarić
s. M. Vlatka Bratinščak
s. M. Mirjam Gadža
s. M. Jasminka Gašparović
Katica Knezović
s. M. Jelena Krilić
s. M. Fátima Kršlović
s. M. Terezija Kvetek
s. M. Silvana Milan
s. M. Nelija Pavlović
Teo Šeperović
s. M. Danijela Škoro
s. M. Angelina Tokić

Fotografije:

Arhiv Hrvatske provincije Krista Kralja i družbine vrhovne kuće u Rimu te sudionici događanja i privatne

Adresa uredništva i vicepostulature:

Radoševa glavica 16, 20340 Ploče-Stablina;
tel. 00 385 20 679 969
e-mail: vicepostulatura-glasilo@marijapropetog.hr

Oblikovanje, grafička priprema i tisak:

Tiskara Rotim i Market

Naklada: 1500 primjeraka

www.marijapropetog.hr/glasilo

Glasilo izlazi dvomjesečno

Godišnja pretplata:

Republika Hrvatska 60 KN • BiH 15 KM • ostale europske zemlje 10 EUR • zrakoplovne pošiljke 20 USD ili kunska protuvrijednost

Računi glasila: za pretplatu i priloge podrške u Hrvatskoj poštanskoj banci,

žiro račun: 2390001-1100341407

devizni račun: IBAN: HR26 2390 0011 1003 4140 7,
Družba Kćeri Milosrđa TSR sv. Franje, Mallinova 4,
10 000 Zagreb, s naznakom: za glasilo

Blato

Kuća matica Družbe Kćeri Milosrđa
i Svetište bl. Marije Propetoga
Ulica 75., br. 5, 20271 Blato
tel. 020 852 800; fax 020 852 806
e-mail: kceri-milosrdja@blato.hr

www.marijapropetog.hr

»A ja vam kažem, sve ono što činimo
zadnjem siromahu, siroti, bolesniku
činimo Isusu Kristu
(usp. Mt 25, 36).

**Srce koje ljubi snalazi se, stvara
da pomogne i da dadne drugome.«**

bl. Marija Propetoga

**Iskreno zahvalni
za svaki i najmanji dar!**

Vaše sestre Kćeri Milosrđa
i štićenici Zaklade »Bl. Marija Propetoga«

Zaklada »Blažena Marija Petković«

Mallinova 4, 10000 Zagreb

tel. 01/46 77 609; faks 01/46 77 986

Žiro račun: 2408002-1100022172

Devizni račun: 7030-1968319

Partner Banka d.d. Zagreb

Štovanje bl. Marije Propetoga

Zahvalni smo svim župama u kojima smo mogli posvjedočiti o karizmi bl. Marije Propetoga i njezine Družbe Kćeri Milosrđa, a posebice zagrebačkim župama koje smo nedavno posjetili uz odobrenje njihovih župnika:

vlč. Josip Pavlek – župa Kraljice svete Krunice, Remetinec

**vlč. Josip Đurbek – župa Uzašašća
Gospodnjega, Soboština.**

Radujemo se i novim susretima:

21. listopada – župa sv. Stjepana Prvomučenika, Čerin, BiH

28. listopada – župa sv. Nikole biskupa, Stenjevec II, Zagreb

28. listopada – župa sv. Stjepana Prvomučenika, Opuzen

11. studenog – župa sv. Leopolda Mandića, Dubrava, Zagreb

2. prosinca – župa sv. Ante Padovanskog, Tučepi

9. prosinca – župa Gospina uznesenja, Zaoštrog

19. prosinca – župa sv. Ivana apostola i evanđeliste, Utrine, Zagreb

Objašnjenje uz naslovnicu – redovničko oblačenje i ulazak u novicijat Družbe Kćeri Milosrđa postulantića Marije Oreb i Danije Bago u Kući matici u Blatu na blagdan Velike Gospe, 15. kolovoza 2012.

Kćeri moje,
u razmatranju o životu
Presvete Djevice Marije
moramo razmišljati ne samo o tom
da je ona kći, zaručnica i majka Božja,
nego da je ovo presveto stvorenje
također i posrednica milosti i
uzor kreposti za naše posvećenje.

Drage moje kćeri,
ljubimo svim srcem
Prečistu Djevicu Mariju,
slijedimo je u njezinim krepostima,
ako hoćemo da se posvetimo!

U Isusu i Mariji blagoslivlja vas
vaša duhovna majka,

Marija Propetoga Isusa
(8. rujna 1948.)